

Att försöka betala en skattechef med ”svarta pengar”

När sången ”I konvoj” på Cd:n ”Berättelser” skulle spelas in, efterlyste producenten ”en gubbe som kunde spela dragharmonika” för att skapa den äkta sjömans känslan i den Taube-inspirerade sången.

Eftersom Ben av förklarliga skäl har för vana att umgås med ”gubbar”, kunde han faktiskt snabbt ordna en sådan. Men det var inte vilken ”gubbe” som helst, utan den nyss pensionerade skattechefen för Halland, Arne Palm.

Arne och Ben träffas då och då för glada ”jamsessions” med harpa och dragharmonika ... eller med ”Gitar och dragharmonika” som Fröding skulle ha sagt.

Arne, som är en riktigt god vän till Ben, ringdes snart upp och lika snabbt som förfrågan kom, tackade Arne ja till uppdraget.

I rykande snöstorm körde han upp från sin gård på Österlen till Varberg där inspelningen skulle gå av stapeln. Arne gjorde ett lysande arbete och förgyllde sången med sin gamla dragharmonika som i plåstertejpat tillstånd hängt med sedan barnsben.

När Arne gjort sin insats i sjömansvisan, måste han hasta hem till Österlen igen. Detta för att inte riskera att fastna i de drivor som har en benägenhet att hopa sig i Skåne när nordanvinden spyr ut sina små förtretliga flingor över vidderna.

Ben följde Arne till bilen för att genomföra en kort ”debriefing” i vänskaplig anda. Plötsligt kallade plikten och Ben fann sig att fråga sin vän hur han ville ha sin betalning för spelningen:

- Ääääh! Hum! Normalt vid ett sådant här inlägg brukar man sticka en tusenlapp i handen på vederbörande och så är allt glömt, påstod/föreslog Ben nervöst.
- Kommer aldrig på fråga, bröt Arne in med ett förmanande anletsdrag, Du borde veta bättre unge man!

Knappt hade Arne hunnit säga detta innan han fortsatte:

- Och kom inte dragande med en massa pengar och ersättningar, ty då går ju allt bort till skatt. Om Du absolut vill gottgöra mig, gode vän, så med tanke på sångens Taube-inspirerade karaktär, smuggla oss en flaska Calvados!

Så rullade skattechefen upp bilrutan och sladdade iväg mot Österlen.

Woodo-ögonen

Sagt och gjort, under en utlandsresa, köpte Ben en flaska Calvados, som fem månader senare i prunkande försommar avnjöts tillsammans med Arne invid äppellundarna i det ljuvliga Österlen.

Då Arne och Ben satt och njöt flaskan, berättade Arne så nostalgiskt om sina goda medarbetare på Skatteverket.

Arne är mycket konstintresserad och hela hans hem (och uppenbarligen hans före detta kontor) är/var som en liten konstutställning.

Han berättade att ovanför hans huvud på kontoret hängde ett afrikanskt konstverk föreställande ett stort, mörkt, överdimensionerat människoansikte.

Tidigt hade Arne märkt hur besökare fixerade sina blickar ömsom på skattechefen och ömsom på människohuvudet i någon foglig, samvetskvalsfylld eftertanke. När han såg detta infann sig en idé hos den kreative konstläraren:

En mörk natt monterade han in röda lampor i ögonen på människohuvudet, drog en osynlig kabel ner till en strömbrytare invid foten under skrivbordet.

När sedan besökare redogjorde för sina förehavanden, blinkade ögongloberna röda emellanåt. Ryktet på Skatteverket och i Halland spreds om de blinkande ögonen och en dag fann sig en besökare att fråga när och varför ögonen blinkade emellanåt.

Den myndige skattechefen tog fram sin allra tyngsta tjänstemannablick och förklarade sakligt:

- Varje gång ögongloberna på min woodo-docka lyser, vill ingen påstå att Du ljuger, men det finns sannolika skäl att misstänka att Du gör det.

Så handlar en skattemoralens väktare som har distans till sin uppgift.

Ben Olander

*Arne i full fart under inspelningarna
i Larnemos hemtrevliga studio.*